

at forsorgsloven ændres således, at der normalt vil blive ydet understøttelse i tilfælde, hvor faderskab ikke har kunnet fastslås.

Fordelene ved den i ændringsforslaget indeholdte ordning vil efter flertallets opfattelse være så betydelige, at de mere end opvejer de ulemper, der er forbundet med en eventuel stigning i antallet af sager, som ender med frifindelse. Som foran nævnt vil ordningen være i børnenes interesse, et forhold, der må tillægges afgørende vægt. Endvidere vil ordningen medføre, at der kun vil kunne pålægges en mand at svare bidrag til et barns underhold, til det er 18, eventuelt 24 år, såfremt der er en betydelig sandsynlighed for, at han er barnets fader. Flertallet finder ikke, at der med de fremskridt, der er gjort med hensyn til anvendelse af biologiske bevismidler i faderskabssager, fortsat er tilstrækkeligt grundlag for at opretholde en ordning, hvorefter der kan påhvile en mand en for ham og eventuelt hans familie meget tyngende underholdspligt over for et barn, alene fordi han har haft samleje med moderen i avlingstiden. Endelig vil den af flertallet foreslåede ordning betyde, at dansk ret vil komme i overensstemmelse med norsk lovgivning som et første skridt på vejen mod nordisk retsenhed på dette område.“

Et *mindretal* (venstres og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) stillede en række ændringsforslag, hvorved den ved § 14 i lov om børn uden for ægteskab hjemlede ordning tilsigtedes opretholdt, og udtalte i tilslutning hertil:

„Mindretallet understreger, at det i bemærkningerne til lovforslaget anføres, at de i 1937 gennemførte regler i det væsentlige må siges at have virket tilfredsstillende. Derfor må man finde det lidet betryggende at forlade denne hidtil i hovedsagen tilfredsstillende ordning og tage skridtet over til kun at ville anerkende faderskab, skønt man må forudse, at resultatet vil blive et stort antal faderskabssager, hvor der vil ske frifindelse af de personer, der har været sagsøgt under sagen. Af oplysningerne fra Norge synes det at fremgå, at der foreløbig er sket frifindelse i ca. $\frac{1}{3}$ af de sager, der har været anlagt ved retterne. Det tilføjes derhos, at de to andre nordiske lande, Sverige og Finland, end ikke tilnærmelsesvis har en så moderne lovgivning som den, vi har her i landet. Mindretallet frygter derfor, at dette „spring ud i luften“ vil kunne virke hæmmende på en fælles nordisk lovgivning.

Til trods herfor har mindretallet erklæret sig villig til på lovforslagets grundlag at søge en overenskomst, der fremtræder som en mellemøsning, indtil de nye videnskabelige metoder måske gør det muligt at nå frem til det eftertragede mål, at man i de allerfleste sager kan finde frem til den virkelige fader. Lovforslaget bygger på, at kan man ikke finde frem til faderen, vil en mand være at anse som bidragspligtig til barnet, såfremt han inden for avlingstiden har haft samleje med moderen og det ikke må anses for udelukket, at han kan være barnets fader. Det svage i lovforslaget er bestem-